

Sygn. akt IV KO 13/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie z zażalenia **J. F.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.

z dnia 31 października 2017 r., sygn. akt PR 2 Ds [...]

o odmowie wszczęcia śledztwa

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 marca 2019 r.

wniosku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 23 stycznia 2019 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy w K. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania – na podstawie art. 37 k.p.k. – sprawy z zażalenia J. F. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 31 października 2017 r., sygn. akt PR 2 Ds [...] o odmowie wszczęcia śledztwa do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości.

W uzasadnieniu wniosku wskazał, że sprawa dotyczy m.in. przekroczenia uprawnień przez sędziego orzekającego w Sądzie Okręgowym w K., a więc w sądzie wyższego rzędu nad sądem właściwym do rozpoznania sprawy. Powyższe, a także okoliczność, że wszystkich sędziów orzekających w Sądzie Rejonowym w K. łączą z nim relacje zawodowe i koleżeńskie może wzbudzić

w opinii społecznej przekonanie, że sprawa nie zostanie rozpoznana w sposób obiektywny. Tym bardziej, że skarżący praktycznie w każdym piśmie procesowym kwestionuje bezstronność i obiektywizm sędziów tego Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie nie występują okoliczności uzasadniające przekazanie jej do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Sąd występujący z wnioskiem nie wykazał bowiem, że nie jest w stanie prawidłowo – bez szkody dla wymiaru sprawiedliwości – rozpoznać złożonego środka odwoławczego. Obawy co do braku bezstronności nie można upatrywać ani w relacjach łączących sędziów tego Sądu z sędzią sądu wyższego rzędu, którego dotyczyło zaskarżone postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, ani w postawie skarżącego. Zauważyć należy, że Sąd Rejonowy już dwukrotnie nie uwzględnił wniosków J. F. o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziego referenta, opartych na tożsamyh okolicznościach (postanowienie z dnia 18 kwietnia 2018 r. i z dnia 1 października 2018 r.), a postanowieniem z dnia 23 stycznia 2019 r. kolejny wniosek skarżącego w tym przedmiocie pozostawił bez rozpoznania, dając wyraz temu, że nie stwierdził okoliczności tego rodzaju, które mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego. W tym kontekście, deklarację o łączących „wszystkich sędziów orzekających w Sądzie Rejonowym w K.” relacjach zawodowych i koleżeńskich z sędzią orzekającym w Sądzie Okręgowym w K., którego czynności służbowe były przedmiotem jednego z zarzutów podnoszonych przez skarżącego, uznać należy za gołosłowną.

Przypomnieć ponadto należy, że przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy musi być wykładany restryktywnie. Przewidziana w nim zmiana właściwości miejscowej jest bowiem instytucją o charakterze nadzwyczajnym i nie podlega wykładni rozszerzającej. Dotyczy to zwłaszcza podstawowej przesłanki jej stosowania, a więc pojęcia dobro wymiaru sprawiedliwości, które determinuje przeniesienie sprawy, gdy cały sąd jest niewłaściwy do orzekania w myśl zasady *nemo iudex re sua*, a także wtedy, gdy zachodzą obawy o bezstronność sądu właściwego. Jak trafnie wskazuje się w orzecznictwie, tej ostatniej „nie można upatrywać

každorazowo w podniesieniu wobec sędziego prowadzącego inne postępowania przez stronę niezadowoloną z ich przebiegu lub treści kończącego orzeczenia – zarzutu niedopełnienia obowiązków lub przekroczenia uprawnień i skierowania go do organów ścigania. Prowadziłoby to bowiem w konsekwencji do stworzenia swego rodzaju pozaustawowego sposobu sterowania przez strony właściwością miejscową sądów (...) instytucja przewidziana w art. 37 k.p.k. nie jest rozwiązaniem stworzonym na potrzeby realizacji inicjatywy stron procesowych” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2018 r., IV KO 22/18, LEX nr 2499831). Z taką zaś sytuacją mamy bez wątpienia do czynienia w niniejszej sprawie, jako że skarżący konsekwentnie domaga się wyłączenia sędziego od rozpoznania wniesionego zażalenia.

Mając powyższe na uwadze, uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości nie przemawia za skorzystaniem w rozważanej sprawie z instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.